

PREDIKAN PÅ KYNDELSMÄSSODAGEN

Gustaf Wingren

Gustaf Wingren från St. Råby kyrka den 3 februari 1974

Låt oss bedja.

Gud, sänd din Ande i våra hjärtan, så att vi hör ditt ord och sedan lyder dig i gärningarna. Amen.

Idag skall vi för ovanlighetens skull ha ett ämne och tre delar i predikan. Det skadar inte att man försöker göra det någon gång. Ämnet lyder: Att vara människa är att vila i Skaparens hand

I Det som gör oss till människor kommer inte från oss själva utan vi får det

II Vår högsta uppgift som människor är att vårda något annat skapat

III Det som Gud skapar och vi vårdar skall gå ifrån oss och vi bör tacka när det går sin väg

Som utgångspunkt hör vi en psalm i Psaltaren, Ps. 100. Man kan tänka sig att man, glad, sjunger denna psalm i Israel när man vandrar hemifrån upp till Jerusalem, exempelvis när familjen har fått en förstfödd son. Det är ju Marie kyrkogångsdag idag, en fest för henne när hon går vägen fram, tonårsflickan med barnet. Den svenska psalmen nr 8, som vi sjunger sist i vår högnässa, är ett försök att på rim återge Psaltarens 100:de psalm, vår predikotext, andra årgångens aftonsångstext, som lyder så:

"Höjden jubel till Herren, alla länder. Tjänen Herren med glädje, kommen inför hans ansikte med fröjderop. Förnimmen att Herren är Gud. Han har gjort oss, och icke vi själva, till sitt folk och till får i sin hjord. Gån in i hans portar med tacksägelse, i hans gårdar med lov. Tacken honom, loven hans namn. Ty Herren är god, hans nåd varar evinnerligen och hans trofasthet från släkte till släkte."

Så lyder ordet. Skriv det nu, Gud, i våra hjärtan! Amen.

Alltså: att vara människa är att vila i Skaparens hand

Vi besinnar oss nu först på vårt eget liv. Vad är det som har gjort oss till riktiga människor? Om vi nu alls är riktiga människor, så är vi det på grund av vad vi har fått, fått utifrån. Ifall var och en av oss försökte i en tillbakablick sanla i minnet "de lyckliga dagarna" i livet, så skulle vi, var och en för sig, komma till ögonblick där andra än vi själva vore med - och vore med såsom livgivande, värmande och lysande i vår tillvaro. Vi är omhändertagna av någon från första ögonblicket, när vi kommer ut ur moderlivet, och vi fortsätter att vara omhändertagna, än av den ene, än av den andre - annars skulle vi inte kunna växa och mogna.

Till eländet i modern kristendom hör, att vi kan tala om alla möjliga sådana goda minnen, från hem och skola, från beredskapsåren osv. utan att förknippa det goda med Gud. Gud är något särskilt som vi nöter i gudstjänster och kyrkorum - och bara där. I det gamla Israel (och därifrån kommer 100:de psalmen, vår text) var det helt omöjligt att tänka en sak såsom god eller "glädjande" utan att ta emot den från Gud och lovsjunga honom för det som hände. Det gällde allt, uttåget ur Egypten, brödet i öknen, en graviditet (nu ger Gud oss ett barn!), en sval skugga under ett träd en het dag. Inget kan vara gott utan att Gud ger det.

Här kommer nu Maria. Den nyfödde pojken har hon i famnen. Hon sjunger. Hon hittar inte på egna ord utan hon tar en psalm i psalmboken, en som mor och far också sjöng en gång. Det blir liksom ännu roligare då, att gå, gå mot templet, där barnet skall bäras fram. Vi gör precis som det står, säger hon, det här är en högtidsdag, vi offrar "två turturduvor eller två unga duvor", det har vi råd till!

Nu vet vi vad det blev av gossen i hennes armar. Hon anade nen hon visste inte. För hennes handlande betydde det heller inte så mycket. Hon skulle ha ammat och skött barnet lika ordentligt och lika var-samt, ifall det hade varit meningen att pojken skulle bli en vanlig herde - eller timmerman kanske, som Josef. Nu vet vi, att hans bild hänger i hela världen, inte bara i kyrkor och kapell. Gång på gång stöter man på hans ansikte i vägskålen i Alperna. När döende känner att slutet närmar sig, ber de att någon skall hålla krucifixet fram-för den. Det sista mänskliga ansikte de ser på jorden är Han, Männis-kan, den sanna Människan. Men hur skulle han ha kunnat bli detta, om inte hon hade funnits, om inte hon hade burit honom och givit honom näring och blod från sin egen kropp för att han skulle kunna växa! Denna fullständigt elementära omvårdnad och ömhet, som lever i en mor, valde Gud, Skaparen, när han skulle ge liv och räddning åt hela världen. När nu Maria ger ifrån sig allt detta till oss, till alla människor, har hon själv ingen känsla av att hon ger. Tvärtom, hon tycker bara att hon får. Det gäller i allmänhet om givandet: man kan inte ge rikt, ifall man inte är glad - det är då man har "över-skott", så att det kan flöda över på andra. Psalm 100 rymmer en stark accent på vårt mottagande: "Tjänen Herren med glädje... Han har gjort oss och icke vi själva..." Ännu starkare är detta i Marias egen lov-sång: "Min själ prisar storligen Herren... Han har sett till sin tjänarinnas ringhet... Den Mäktige har gjort stora ting med mig..." (den lovsången står i Lukas 1:a kapitel och är en av texterna på nästa Maria-dag, bebådelsedagen, den 24 mars).

Vad som kännetecknar dessa olika Maria-texter är att de alla talar om vad Skaparen gör med henne, vad Gud ger henne, vad hon får, allt medan hon oavbrutet håller på att själv ge, tjäna och vårda det späda livet. Att Gud ger oss sådant som gör oss till riktiga människor, det händer samtidigt med att vi lämnar ifrån oss något.

Den som är intresserad av logik och samtidigt är intresserad av att finna fel, två intressen som mycket lätt kan kombineras, han märker nog att predikanten, som än så länge borde hålla sig till del I i sin predikan, redan i någon sorts tankeförvirring har hamnat i del II - och det är väl förresten fråga om han inte rentav har förrirrat sig in i del III! Ty I var ju detta, att vi får av Gud, II att vi vårdar ett annat liv än vårt eget och III att detta andra liv skall lämna oss, gå ut - såsom Jesus lämnade Maria och gick ut och blev korsfäst, blev krucifix - crucifixus! - för döende och nödställda i hela världen.

Ja, det är riktigt att predikanten har gått vilse, men det gjorde han från början, när han valde att försöka hålla en predikan med tre delar (detta som är så berömt och som pedagogiskt lär vara så förträffligt). Del I handlar nämligen om inandningen, en verklighet som man inte kan förstå om man inte samtidigt säger ett ord om utandningen. I livsprocessen är de båda nämligen ett. Den som bara sysslade med inandning, icke andades ut i tio minuter, han skulle dö. Man kan inte koncentrera sig på att ta emot, ta emot och lagra upp, lagra helgelse och sann kristendom och allt möjligt - man kan inte vänta med att ge ut. Utgivandet åt de andra är själva gudsgenenskapen, de är hopväxta dessa två. Vi får börja att ge ut åt andra och vårda något annat skapat, vi får börja medan vi är ofullkomliga, innan vi är helgade. Ty utgivandet är det skeende som gör att det blir tomrum i oss, så att Gud kan handla med oss. Det jordiska tjänandet är det förlopp som gör våra lungor tömda, så att det kan komma in frisk luft från Skaparen i oss.

Och - vi har förresten inget val. Vi handlar redan med hela vår omgivning, antingen vi vill eller ej. Vi handlar med våra medmänniskor genom att helt enkelt existera. Varje leende som utgår från oss verkar i någon medmänniska, varje frånvaro av ett leende, varje förbitterad sammanbitenhet, verkar - släcker ljus hos andra. Just detta, att vi alltid gör något i andras tillvaro, även när vi hastar förbi den, det är en dom över oss, som är i fullt arbete och som är jäktade, över oss professorer t.ex. - men det är en tröst för alla ensamma och orkeslösa, de som kanske bara pysslar om en hund eller vattnar sina blommor. Ingen är utan verkan. Var och en kan vårda något annat

skapat.

Detta är ett ord till dem som deltar i vår gudstjänst genom radion, förlanade, bundna vid sjuksängen, kanske förstumade. Han, som i augusti och september i fjol i Helsingborg forslades in i respirator och ut ur respirator, han kunde inte göra någonting vid skötseln av vårt lilla, kalla konungarike häruppe, och ibland inte ens tala - men vi har ingen anledning att betvivla att han bad. Och någon gång var vi väl alla inne i hans böner. Det är också en form av vård om det skapade och det är inte den sänsta formen.

Men den tredje delen är bittrast att svälja. Det var så också för Maria. Hade det inte varit svårt för henne att se sonen gå in i lidandet, då hade hon inte varit en riktig människa. Men det var hon ju. Och det var också han, därför svettades han i Getsenane och bad att få slippa - innan han gick ut och lät allt ske.

I Mark. 3:21 (och sedan 31) berättas om Maria och om Jesu övriga familj, att de gick henifrån för att söka upp honom och tala honom till rätta, "ty de menade att han var från sina sinnen". Det finns flera länder på jordklotet idag, där mödrar ser sina söner spärras in i fängelser, och de borde tacka Gud att de har fått sådana söner och att de har burit dem under sitt hjärta. Men de kan inte tacka utan de sörjer.

Vi rör nu vid många föräldrars problem i vår tid. Att själv leva i gudstjänst och att ha vårdat barn som sedan går bort från gudstjänst, det är ett trosprov - och det är Marias trosprov. Hon fick höra sin son uttala fruktansvärda ord om den Mose lag, som hon själv så gärna följde, villig att "offra två turturduvor eller två unga duvor, såsom stadgat var". Mot de noggrannaste lagövervakarna kastade han sina mest vredgade ord: "Jag säger eder, att publikaner och skökor skall förr komma in i Guds rike än ni". - "Ingen mat är oren." - "Sabbaten är till för människans skull" - inte tvärton. Och allra sist var det ändå helt anständiga, kyrkliga människor som ropade till hennes son: "Är du Messias, så stig ner från korset, så att vi kan tro på dig!"

Nu vet vi från Apostlagärningarnas 1:a kapitel, att Maria tog sig igenom. När församlingen efter allt tumultet, korsfästelsen och det som följde, samlades i Jerusalem, då var Maria med. Det blir vår tredje Maria-text, i slutet av maj, på sjätte söndagen efter Påsk. Men det var hon som fick följa honom, det var icke han som vände tillbaka till hennes gamla, lagiska ordning. Den ordningen hade han brutit sönder - och det var hans uppgift att bryta ner den.

Ingen kan se det liv man har vårdat gå sin väg, ingen kan se det och tacka utan att i hjärtat ha tro, alltså: utan att i sitt inre vara viss: "När jag släpper taget och barnet går själv, då släpper inte Gud taget - och han är större än jag." Det liv, som går bort från oss det vilar fort^ffarande i Skaparens hand.

Och om man kan släppa det liv man har vårdat ifrån sig, då har man redan börjat att dö lite grann. Att dö det är just att släppa livet ifrån sig. Övar man sig en smula att tro, när livet går ifrån en i små saker, då blir det lättare att dö "på riktigt" när den dagen kommer. Också då är vi nämligen i Skaparens hand.

Låt oss tacka och bedja.

Gud, vi tackar dig för alla människor som har älskat och vårdat oss, alltsedan vi föddes. Genom den har du burit oss ända hit. Öppna ögonen på oss så att vi ser, ser hur vi ständigt antingen bär andra eller tynger ner dem. Om vi inte orkar bära, förskona oss då från att tynga ner. Tag hand om det liv, som har stått oss nära och som nu går ifrån oss. Lägg det i bättre händer än våra. Tag det i din egen hand. Och tänd i vårt hjärta den tro och den villighet att avstå, som gör det lätt att dö. Genom Jesus Kristus. Amen.

Öst. Råley kyrka 3/2 1974 (Klön, 1) (Rev)

II Års. Aft. 30.10.74, 1-5

Present

Carl-Gric
Carlberg

Ps.

36:2

424:1-5

35:4-6

8:3

"Jag är
en dös",
"Konsolider"

→ Konsolider

Låt oss beaja.
Guds rön din Ande i våra hjärtan, så att vi bör
ditt ord och se den lyden i: gärningarna.

Amen.

Jag skall i för världens skull
he ett ämne om tre delar i predikan. Det ska
den inte att man gör det närm gång. Amen

- (2) Lyder: Att vara människan är att vilja i skaparens
hand
 I det som gör oss till människor kommer inte från oss
 själva utan vi får det
- II Vår högsta uppgift som människor är att värde
något annat skapat
- III Det som Gud skapar och vi värder skall
gå ifrån oss och vi själva när det går sin väg

Som utgångspunkt här i en predikan i Hallaren,
 Ps. 100. Men kan lärarna sig att man, gläd, sjunger
 denna psalm i skola när man väntar hemifrån upp
 till jernbanan, exempelvis när familjen har färd på
 fjärd som det är i Marie kyrkögångslopp ^{(en fest till högan}
 som ~~går~~ vägen från, kyrkskolan med barnet. Den
 vackra psalmen nr 8 som vi sjunger till sist i vår högmässa

är ett första att på en
 predikan, vår predikant
 sångtext, som lyder:
 "Höj juvel till Herren
 Herren med glädje, lo
 med höjrop. Tomin
 Han har gjort oss och i
 var till från i sin hjord.
 Laddiselse, i hans ge
 bornom, loven hans n
 hans nåd varar en
 fasthet från släkte till
 släkt över. Skriv
 Allt: Att vara människa
 Vi ber oss om först p
 som har gjort oss till riktiga

Människan är att vila i Skaparens
Rika människor kommer icke från oss
i för det

som människor är att vandra
skapat
skapar och vi vandra skall
och vi vandra när det går sin väg

här i en präst i Prästen,
hos oss att män, gläd, sjunger
i när den vandra hemifrån upp
relig när familjen har fått en fört.
Marie kyrkogårdar, ^{en fört för hem} när
i, kyrkskolan med barnet. Den
som vi sjunger till fäst i vår bögmän,

är ett fäste att på sin återge Prästens 100.3
prästen, vår prästotest, andra ängens ofen-
säkerhet, som lyder så:

"Hägen jubel till Herren, alle länder, Tjänar
Herren med glädje, kommen i för, bevis avskild
med höjnings. Tjänaren att Herren är Gud.
Han har gjort oss och icke vi själva, till sitt folk
var till för i sin hjord. Gå i hans portar med
Ladning, i hans gårdar med lov, Tacka
barnom, loven hans namn. Ty Herren är god,
hans nåd varar evigheten och hans tro-
fasthet för stekte till stekte."

Så lyder ordet. Skriv det nu, Gud, i våra hjärtan! 17ma.
Allt: Att vara mänsklighet är att vila i Skaparens häst

Vi ber oss nu först på vårt eget liv. Vad är det
som har gjort oss till riktiga människor? Om vi nu alls är

(4) ritliga människor, så är vi det på grund av vad vi har fått, fått utifrån. I fall var och en av oss förmåte i en tillbakablick tänka i minnet "de lyckliga dagarna" i livet, då skulle vi, var och en för sig, komma till ömhelik där andra än vi själva vore med — och vore med sårbar livskraft, varma och begrundade i vår tillvaro. Vi är omhändertagna av någon från första öppelrummet, när vi kommit ut ur moderlivet, och vi fortsätter att vara omhändertagna, är av den ene, än av den andra, annars skulle vi inte kunna växa och mogna. Till skändet i modern kristendom tror, att vi kan tala om alla möjliga stånden goda minnen, från hemmet, församlingen, osv. utan att förbise det goda med Gud. Gud är något särskilt som vi vänta i gudstjänsten och kyrkan och ~~beaktar~~ där... I det gamla Israel (och även från kommer 100:re psalmen, vår text) var det helt omöjligt att tänka en sak utan god eller "gudjans de" utan att ta emot den från Gud och lovsjunga

honom

för det som be-
vittas i Egypten, brödet
(någon Gud var ett barn!)
träd en het dag. Inget

ger det

Lärkorn

färdde pygmen har be-
kon hitar inte på esne-
i psalmen, en som n-
gås. Det blir liksom en
gås mot templet, där de
Vi går precis som det,
tillskådas, vi offerar "tor-
mens drott", det har vi
Nu!

är vi det på grund av vad
fall var och en av oss
beräkna i minnet "de
i livet, då skulle vi, var och
en ögonblicks där andra än
- och vare med sator livigast,
! var tillvaror. Vi är omhändert-
fulla ögonblicket, när vi kom-
met, och vi förträttar att vara
i den ene, än av den andra-
nna bräa och mogna
det i världen bristen som
alla världens störan goda
och förberedhetensaren osv. utan
vda med Gud. Gud är något
in i gränslösheten och kyrkans
gamla Israel (och även från
men, vår text) var det helt omöj-
akt att som god eller "geogen-
st den från Gud och lösligarna

honom ~~för~~ för det som hävde. Det gjordes allt ⁽⁵⁾
utlöset av Egypten, brödet i kornen, en granitit
(någon Gud är ett barn!), en val slugga varer ett
träd en het dag. Inget kan vara gott utan att Gud
ger det.

Här kommer nu Karin. Den ny-
födde pojken har hon i famnen. Hon sjunger.
Hon bittar inte på egna ord utan bantar en psalm
i psalmboken, en som mor och far också sjöng en
gång. Det blir liksom ännu religiösare så, att gå
på mot templet, där barnet skall bäras fram.
Vi går precis som det står ^{säger hon} att här är en brö-
tidsdag, vi offerar "tår tårterdunn" eller tår-
maga dunn", det har vi råd till!

Nu vet vi vad det blev nu

6) gonen i hennes smär. Hon avude men kom först
 inte. För hennes handlaude betygade det heller inte
 så mycket. Hon skulle ha smnat och slott barnet
 lika ordentligt och lika orsamt, i fall det hade
 varit meningen att pojken skulle bli en vanlig
 herse — eller timmerman, som Josef. Nu vet vi,
 att hans bild hänger i hela världen, inte bara i kyr-
 kor och kaptell. Gäv på gång stöter man på hans
 ansikte i vägskälen i Alperna. När därre kan-
 ner att sluta närmar sig, ber de att någon skal
 kalla koncipiet fraufrs vren. Det stika ^{mänskliga}
~~stika~~ ~~ansikte~~ de är på jorden är han, Mann iken,
 den samma Människan. Men hur skulle han ha
 smnat bli detta, om inte han hade smnat,
 om inte han hade varit honom och givit br-

som ~~en~~ näring och brod från
~~en~~ sin egen krog
 skulle kunna väca!

Denma ful
 ordnades och omhet, som
 Gudi Skaparen, när han ska
 att hela världen. När nu Mari
 till sig, till alla männ i kor
 hälsar av att hon ger. ^{Tu}
 att hon får. Det gäller i
 varvet; man kan inte
 inte är glad — det är så
 så att det kan flöda över
 men en stark accent på vårt motto
 vet glöje ... Han har gjort u
 Ännu starkare är detta i Mari

8) Prisar storligen Herren ... Han har sett till sin
Ejdnarinnans riöphet ... Den Mäktige har gjort str.
Ra ting med mig ... (den lörningen står i Lukes
1:a kapitel och är en av texterna på nästa Maria-dag,
Berörelsen, den 24 mars)

Vad ~~den~~ som kärelecker den
olika Maria-texter är att de alla talar om vad
Skaparen gör med hennes, vad Gud gör ^(vad hon får) ~~hennes~~,
att ~~den~~ medan hon oöverburet håller på att sjunka
tjåna och vända det spörs livet. Att Gud
gör sådant som gör oss till rikliga närvar i det
det händer samtids med att vi lämnar ifrån
oss något.

Logik och samtids ^{är} intresserad av att finna fel,
den som är intresserad av

för intressen som mycket
märker ^{märker} att predikanten, som är i
till del I i sin predikan
virkas ha kommit till
förrenten fråga om han
del III! Ty I var ju detta
att vi vändas att annat liv än
andra liksom skall lämna oss, i
med Maria och gick ut och
fix - crucifixus! - för i
hela världen. ~~det~~
Ja, ~~det~~ är rikligt
gått vilse, men det gjorde han
vilde ^{förstå} att hålla en predikan
är så berömt och som pedag
lyst). ~~den~~ del I handlar om

Herren ... Han har sett till sin
 " Den Mäktige har gjort str.
 " (den försvunnen stén i fuktes
 av tårarna för nästa Maria-dag
 24 mars).
 som tårarna och den
 är att de alla talar om vad
 henne, vad Gud ger henne, ^(vad hon får)
 vördnaden bär på att själar ge,
 & spara livet. Att Gud ger
 till till riktiga människor
 livet med att vi lär oss ifrån

den som är intresserad av
 intresserad av att finna fel,

från intressen som mycket lätt kan kombineras, ^{han}
 att predikanten, som är så länge ^{brude både sig}
 till del I i sin predikan, sedan ^{någon intressat} att tanken
 virring har han i del II — och det är väl
 förresten frågan om han ^{predikanten} har förut sig in i
 del III! Ty I var ju detta, att vi får av Gud, II
 att vi vågar att anse liv är värt något och III att detta
 andra liv skall lämna oss, gå ut — såsom Jesus läm-
 nade Maria och gick ut och blev korsfäst, blev kors-
 fic — crucifixus! — för dröme och nödvalen i
 hela världen, ^{det}

Ja, ~~det~~ är viktigt att predikanten har
 gått vilse, men det gjorde han från början, när han
 valde ^{förvalde} att hålla en predikan med tre delar (detta som
 är så berömt och som pedagogiskt för ^{vara} ~~att förbereda~~
 lyft). ~~del~~ I handlar nämligen om inandningen,

en inte kan förstå om man
ett ord om utanöningen)

^{kan} man ligen ett. Den som bara

^{is ut} lär minuter, kan skulle drö.

entrera sig på att på erust,

^{enligt} upp, helgelse och sann kristen-

— man kan inte vänta med

vet at de andra är

även, de är hopvänta dessa

tt ge ut at andra och

skapat, vi får börja me-

liga, in men vi är helgade.

et skende som gär att det

^{se} att Gud kan han hälla

rika Gjävandet är det

förlopp som gör våra lungor tömre, så (11)
att det kan komma in frisk luft från
Skaparen i ~~de~~ oss.

Och — i härskinget val. Vi

håller redan med hela vår användning i

vill eller ej. Vi håller med en helt en-

helt existera. Varje beende som utgår från oss ver-

kar i vågar medmänniska, varje får vara en ett

beende, varje företag sannmenlighet, och kan

— släcker ljus hos andra. Just dessa, att vi alltid gör

Något i andras liv, även när i härskar från dem, det

är en del dom över oss, som är i fullt arbete och

som är jaktare, över oss professorer f. ex. — men det

är en tröst för alla susamma och orhetlira, de

som kan bara se huru eller vattner si-

(12) Na blommar. Iugen är utan verkan. Var och en kan vånda något annat skapat.

Detta är ett av de två som delar i vår gristjänt genom rektion, förlamning, bums-
na vid sjukningen, Rauske fristummar, som i au-
gusti ~~koncepter~~ i fjol i Kolsingborg förberes i i
respirator och ut ur respirator, han kunde inte göra
någonting vid skottet ~~av~~ vänt tillä, kalla kunnigastike
häruppe, och blev ~~istället~~ ^{var} Tala — men vi har ingen an-
ledning att betänka att han bad. Och någon gång var
vi vid alla iure i hans bane. Det är också en
form av värld om det skapade och det är in-
te den sanna formen.

Men den tredje delen är
biträdet att se sig. Det var så också för Ma-

ria. Hade det
komme att se sonen
hade han inte va-
llen det var han ja.
där på i trettio år
itt på tjugor —
lät till the. y M

rättas om Maria och
de gick hemifrån för
Tala honom till rätta
från sin sinne". A
jordskottet idag, där
spåras in i färdelse
att de har fått så

vi utan verk. Var och en
att skapat.

Det är ett ord till den som del-
som reaktion, förklarende, bund-
ke förstämmande. Den som i an-
gået i källan förklarar i
verklighet, kan ha ett stort
värt lilla, kalla konungariket
tala — men vi har ingen an-
kan bad. Och någon gång kan
is bane. Det är också en
clet skapelse och det är in-

Men den tredje delen är
det var så också för Ma-

ria. Hade det inte varit för (13)
hemme och se sonen gå in i livandet, då
hade han inte varit en riktig människa.
Men det var han ju. Och det var också han,
där på trottoaren, han i Götterare och lag
natt för sigga — innan han gick ut och
lät alla gå.

Mark. 3:21 (och versen 31) be-
rättas om Maria och om Jesu älska familj, att
de gick hemifrån för att säga upp honom och
tala honom till rätta. "Ty de menade att han var
från sin sinne". Det finns flera bevis på
jorhelstet idag, där människor ser sina söner
späras in i fängelset, och de borde tacka Gud
att de har fått sådana söner och att de

(19)

har varit den under sitt hjärta. Men de kan inte
tacka utan de säger.

Vi rör nu ut många föräls-
kars problem i vår tid. Att själv leva i guds-
tjänst och att ha varit barn som sedan gått bort
från guds tjänst, det är ett besvär — och
det är Marias besvär. Hon fick ha sin son
utöver fruktansvärda ord om den Mose lag, som
hon själv så gärna följde, villig att "offra för" tur-
berduser eller till vägen över, nästan städigt var.
Med de merparten lagövervakarna kastade
hon sina mest värdefulla ord: "Jag säger eder, att publi-
kaner och riket skall för komma in i Guds ri-
ke är ni". — "Ingen mat är ören." — "Sabbaten

är till för människan.
Och allra mest var de
diga, kyrkliga männi-
nes son: "Ja den Messias-
set, så att vi kan bli
nu

gärningarna i en kyr-
kan. När församla-
ret, församlingen och
i Jerusalem, då var M.
Greege Maria-Cest, i de
sindogen efter Pösk. Me
följa honom, det var
baka till hennes gar-
redningen hade han en
var hans uppgift att

si H hjärta. Men de kan inte
rör nu vid många föräld-
rar. Att själva leva i guds-
orot barn som sedan gått bort
att ett trospråk — och
pråk. Kan fick höra sin son
om den Mose lag, som
sagde, villis att "offra blod" tur-
in över, vison stadigt var.
Lagiverarens lastade ~~var~~
id: "Jag säger eder, att publi-
ker kommer in i Guds ri-
mat är oron." — "Sabbaten

är till för människans skull" — i det hertum. (15)
Och allra mest var det ~~en~~ ända helt oerfä-
diga, betydliga människor som repade till hen-
nes son: "Ar du Messias, vilstis ner från her-
set, så att H vi kan tro på dig!"

Nu vet vi ~~en~~ från Apostla-
gärningarnas 1:a kapitel, att Maria tog sig
igenom. När församlingen efter allt tumult-
tät, korstårtelsen och det som följde, samlades
i Jerusaleem, då var Maria med. Det blev var
treje Maria-Cert, i slutet av maj, på sjätte
söndagen efter Påsk. Men det var när som fick
följa honom, det var icke han som vände till.
Baka till hennes gamla, lagiska ordning. Den
ordningen hade han brutit sönder — och det
var hans uppgift att bryta ner den.

16) Ingen kan se det liv man har världat
går sin vägs, ingen kan se det och tacka ^{utan}
att i hjärtat ha tro, alltså: utan att i sitt inre
vara viss: "När jag släpper taget och barnet går
spälv, då släpper inte Gud taget - och han
är större än jag." Det liv, som går bort från
oss, det visar fortfarande; Skaparens hand.

Och om man kan släppa det liv
man har världat ifrån sig, då har man redan brö-
jat att ^{då} lite grann. Att dö det är jämt att släppa
livet ifrån sig. Ovar man sig en smula att tro,
när livet går ifrån en i små saker, då blir det
lättare att dö "i rikligt" när den dagen
kommer. Också då är vi nämligen; Skaparens
hand.

Låt oss tacka och berja.

God, vi tackar dig,
som har älskat och världat
förliden. Genom den har o-
lit. Öppna ögonen för
ser, ser hur vi släppligt
ler tynger ner oss. Om vi in-
förhåller oss ifrån att tynga
det liv, som har stått o-
nu går ifrån oss. Låt det
än vara. Jag det i din
lång i vänt ~~och~~ hjärta
vilgighet att mest, som
dö. Genom Jesus Kristus.

D Kollert:

2) Barndom ^{Den första tiden} "Liten" (En
som på ta del av den fulla
glädjen och kärleken som
när man är liten och
lystn. i en värld, i en
lystn. i en värld, i en

"vi man har varit det
 e det och tacka.
 c: utan att i s. H. iare
 i toget och barnet går
 ned toget — och han
 liv, som går bort från
 ut: Skaparens hand.
 han släpper det liv
 då har man redan brö-
 t det är just att släpper
 (en smula att tro),
 i s. saker, då blir det
 " när den dagen
 i sin lif: Skaparens
 bedja.

God, vi tackar Dig för alla namn, som
Du har älskat och välsignat oss, alltså vi
föddes. Genom dem har du varit oss nära
hit. Öppna ögonen för oss ^{och} att vi
ser, och hur vi släktigt antingen ^{och} be-
ler tenger ner. Om vi inte orkar bära, ~~vi~~
förkoma oss ^{vi} från att tunga ner. Tag beord om
det liv, som har ställt oss nära ~~och~~ som
nu går i vår oss. Säg det i bättre händer
än våra. Tag det i din egen hand. Och
lång vänt ~~och~~ hjärta den tro och den
intlighet att rusta, som gör det lätt att
dö. Genom Jesus Kristus. Amen.

1 Kollet:

[illegible]

19

Tid när vi hälsningen från Maria: ~~Besta~~
 stycke - s. 146 - 50) "..... över den som
 frakta honom" ~~Även~~ det tillägg därtill

$$\text{the product} = \text{July. 1.46} - 93.1 = 92.64$$

~~frädes honom "Att jag har ett tillägg dertill"~~
"Min själ minas stötiga Herren och min
arvefrälsare i Gud, min Frälsare."

(20)

han har sett till sin tjänarens värdhet
och de, han ofta skulle alla hjälpen
frisker mig själv. Den hjälpte han sig
storing med mig, och hjälpte på hans
namn. Hans barnbarnstjänst och
han hjälpte till hjälpte även den min
friska barnen. Amen.

1) Stora Rålling 24/3 -
II 174. 1800

Grund: B. Rasmussen

1800

Lat 00 180

God, sånd sin Ande i
ditt ord och sedan lygd
Vi börja

i det för länge sen
börsta historien den
gens historia. Jul
sedan 300-talet placera
omkring år 500 skulle